

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

→ Sserbske njeđželske kopjeno. ←

Wudawa ńo kóždu ńobatu w Esmerlerjez snih'čishečeserńi w Budaschimje a je tam ja sčtwórlětnu pschedpłatu 40 pi. dostacž.

Invokavit.

Mat. 4, 1—11.

Jesuf ipytowany.

Do ńwjateho pósta ńny sako sastupili. Sčutne myřle s křesćizijanami džeja a jich na jich puczu s Jesufom po jeho čerńnojeť dróřy pschewodžeja. Haj, našch pucž ma byež s Božim ńynom. Wono njeje dońahaze to a wono wjedžecž, s ńłowy móž, derje ńnacž ale wo to je čzinič, so wěřty a njeńmity po prawym pucžu dróřujesč. Młodnyh křesćizijanow ńo pschi kónzu tuteho čžařa do kńfirmazije prascheja, sčto wo křesćizijanřtwe wjedža. Ĺim pak tež duchowny praji, so bychu ńwědeženje wotpołožili, kotry je sakožł jich wěry a nadžije. Wón njesapomni tež wuřběhnyč, so je wo to skónčznje čzinič, kať ńo sadžerža a w bóřřim wobřtēja, wo to, so pschi wřchelakich sřladnosčzach, hdžež je řle a dobre, Bože a njebóřřte, móžno wuřwolicež, ńo sa to prawe rořbudža.

Wjele pruhowanjow na ńwěče je, hdžež ńo hromady wjedženja žada, dobreho, nuřneho sežiwjenja, sa wótzny kraj a jeho wobřtacež! O, so bychu pak wřchizny, kiž ńo po Sčryřtuřu Jesufu mjenuja, tole sa ńwoje heřlo wřali:

Š Jesufom nam daječe čzahnyč, ńo rořbudžo pschezo sa to sčtož je bóřřte.

Wot jeneho měřtna na druge ipytowať Jesufa wjedže. W puřčinje, hdžež njeje jeřež ani picž bylo, to přenje žada: „Praj, so tute kamjenje křlěb budža!“ Jesuf běřche ńłodny, hdny běřche ńo 40 dnjow pořežil. Kařke by to bylo, hdy by wón, kiž ńo wot Ducha Božeho do ńamotnosčze domjedženy, w ńwjatej nutřnosčzi na ńwoje řbóžniřte sastořřřtwe běřche hotowať, něřkle s Božeje džiwneje mořy čzylł pocžecž řebi řlužicež, haj s tym řbóžnu řlužbu sa čłowjekow a jich duřche na ńo wřacž, so ńo sa ńwoje

čželo stara! O Boži Ssyn, našch ńnyes, hnydom pyřny, so by na něřcho řeńřte pschischoť a s prawdy wuřchoť. Wjedž, hdny prařchenje dla sežiwjenja na tebe ńo da, tebe čzishečzi, kať by křlěb dostal: Čłowjek nej wot křlěba ńameho žiwny, ale tež wot Božeho řłowa! Křlěb a Bože řłowo wřni w hromadže, so ńo nuřny njeby dať sadoweč. Š kamjenjow křlěb čzinič, to řfowo našch kať daloko rořřwěťleny lud sadowe. Sčto je wójna dońonjala: s pócłow a koseřow čłowřřku zřobu čzahnyč wučřila. Š powětra ńameho ńo sa pizowanje, hnojenje řřebne džěłti čzahnu! Dalokopschindženje njeh jenu nař wot teho, hladacž do wřřokosčze, njewotwjedže. Kaž Jesuf, kať ty, sčtožłuli řy, ńo na ńwój duchowny a bóřřti džěł dopomni! A huřto řeka pschi tym, pschimaty ńłod řabnyč abo potłócžicž. Šladaj ńo, so njeby s njeprawom křlěb w tymle čžęřřim čžařu na ńo sežahnył. Wono je křřake, ře řnadnym džěłom ńo žiwicž, ale čzylł ty drugeho čłowjeka křlěb, pjerinu mjelcžo wřacž a řebi řwědomnje řkashč? Šwařřich ńo, řebi mjelcžo zřobu a pokłady řhopicž w pinžy, wjelřifu, na ńlubje, hdny bratiřa a řotry tradaju. Tež ty řy sa jich řěpsche na ńwěče powořany. Rađřcho tola kufł ńłodny byež s nimi! Kať řpodžiwnje řeka wo Wóřřřařu: „Wón běřche 40 dnjow a 40 nořow pola teho ńnyesa a njejeđžishe žaneho křlěba a njepijeřche žaneje wody.“ Wjele čłowjek sadowe wudžeržecž, hdny je to sa ńwjatu wěž. Tež našcha ludowa wěž je ńwječena sa Božu prawdu a Bože kraleřtwe. Dopomni ńo tež, kať řpokojni řu čzi wulžy něřdy s jednorym křlěbom a s wodu byli, so njebychu do hřěča padnyli s wumřřlenjom a njespokojnosčzu pschi zřrobje a řeńřřich potřebnosčzach.

Sako řřupimy s tym ńnyesom na wřřokosč, na kotreřž čže jeho ipytowať narěčecž: Puřchež ńo dele! Škocž dele psched ludom, kiž tebe potom hnydom čžeřeži! Kať pak je Jesuf pomakku a

zlyle hinaf dyrbjak f pschipsnaczu pschincz, hdyž tam moweho poda. Niz pak sa hwoju, ale sa hwojeho Wótzowu czešč wšcho. „Wótcze, ja hym twoje mjeno jjewil tym cžlowjekam.“ „So bych ušchitzy Wótza czeščili.“ Ty, wuczobniko teho Anješa, kedžbuj, fak wón Boha njecha spytowacz. Někotry, kiž je sa wulkej nahladnosczu psched hwětom honil, je padnył, hwoju wěru shubil a žohnowanje w skutku hščcze f temu. Ty wuczonniza a fšchesczjanaka, chzyla ty ho do pnyhi, hofarta a prósdneho, sdateho waschnja dacž? Njehasch ho po tym sčozicž, kotryž poł nahi martrownu drohu dže a na fšchizju wišy? Nicžo ja hebje — to je jeho słowo! Džiwne potajnstwo Božeje mozy tole wostanje, so ty njepntasch ja hebje nicžo, žamu prósdnu nahladnoscz, žaneho rjaneho žiwjenja. Psched tym Anješom placži nješebicžiwoscz a woporniwoscz. Kaž wjele ty samožesch spravny, ponižny a czišteje wutrobny bycz, tak daloko ho Bohu spodobasch a móže wón tebje f dobremu nješ druhimi, w domje, wo wšy a wošadže trjebacz. Njeje to drje trochu hórka, ale tola tež kražna wuczba wot temploweho wjercha ja našche žiwjenje? Ach, so by naš našch cžaš, kiž tola počaže, so nicžo wulke na hwěcže njewobšteji a nicžo nahladne njedožahnje, naš to pomha wuczicž!

Pschezo kražnišcho jašni ho psched Anješa Jesuškowymaj woczomaj. Někole ho zlyleho hwěta rjanoscz a kražnoscz na tamnej wyškej horje psched nimaj roščeri. „Ach, so bych ju hižom wobknežil, o, so bych, kotremuž je data wšchitka móž na njebju a na semi, ju bórny do hwojeju rukow dostał“, takje a podobne myšle fu ho wěcže w nim sběhate. Tola jenož wofomiki. „Ty dyrbiš Bohu, hwojemu Anješej, hamemu služicž“ — takje hwjate dopomnjecze na Bože šewjenje a słowo jemu hnydom sažo sawjedne myšle šescheri. A šchto chzemy my rjez, hdyž f Jesuškowym kralestwom na hwěcže tak špěchnje do přédka njedže, kaž bych to jeho pscheczeljo radny wjati? Psches bēdženje dže f dobyczu, psches fšchiz ke kónje! Kaž seže ho sabudžili, kiž myšlicze pod sadczom, kaž bylo ja Bože kralestwo, kraje a morja hebi f nohomaj položicž. Žendželsta móž je, f drugej pomozu, jenož niz f Božej, šhromadžena a šdžeržana. Woprawdže šatanšle lešče a pašle wona nałožuje, so by ju šdžeržala. Š wotrašchenju ja fšchesczjanšku myšl, kiž wušnaje: Bohu hamemu. Kaž by ho ty roščudžil, hdy mohł kražnoscz móž dobycz ale dyrbjak Boha a Šhryštuša přecz dacž sa to? Bēdženje wo zlyly hwět, šchto to je? Stare, někotremužkuli snate knihi pokasuja cžlowšku wutrobu, kiž je pak byhlenje cžertowe pak Boži templ. Wobras počaže wutrobu, kiž njeke w hebi Bože šnamjenja: Bože słowo, njenujzy taj šchpruchaj: „Šchto je, kajkiž Bóh?“ „Šchto chze naš wotdželicž wot lubosczje Božeje w Šhryštušu Jesušu?“ dale zyrkwičku, Božu martru. Šwonkach pak cžercži f wohidnymni šwěrjatami, jako hadami, pakom, žabu, kóštom atd., kiž maja na hebi sawišč, hordoscz, njeczistoscz, njepózcžiwoscz atd. Tež nekajki muž f mjeczom do wutrobny kafa, to je hwět, kiž pobožnej wutrobje hórkoscz nacžini. Takje šnamjo ho na kóždeho fšchesczjanana počahuje, to reka na teho, kiž wachuje a ma w hebi Bože słowo a móž Božeje hnady w Šhryštušu. Čžehny dha f tutym našchim Anješom, so bych cžertowške nabbēhi nad nim ho šamake. Nutschach budž to bójške f šnježerjom, njech tež wot wonkach cžert a hwět nješastanje naš pschimacz.

Zlyly hwět wšchaf we ššym leži,
A je bliško f šlaženju;
Dušcha, pschihotuj ho f rejži,
Šhwataj, cžekni wšchaf nješbožu.
Ja hej dale wuproschu
Šhryšta hylnoscz f bēdženju,
Tak psches pomoz mojom' Boha
Š njebju pschidže moja droha. Šamjeń.

Duchowna straž.

Słóh: Ach, Božo, hladaj f njebješom —

Šchto, dušcha, psich? Štej na straži
A modlitwy ho jimaj;

Ach, njepodaj ho wěstoscz, i,

Sa njeczom Duchu pschimaj:

Šly njepscheczal cže woblēha,

Kiž wjele lešče, mozy ma

A žada tebje šfashcz.

Cže pyta štorczicž do hrěcha,

Čži kónu wěry rubicž;

Wón chze twój wotpad wot Boha,

So dyrbiš šbóžnoscz šhubicž.

Šdžekuli widži škladnosczje,

Tam jeho lešč cže špytuje

A tajnje f štemu wabi.

Wón koleba cže do španja

A w dušchi wěstoscz budži;

So w štrašche hny, wón potaja

A twój bojoscz šludži —

Šacz škóncznje f róžow wušunje

Šso helšti had cži f wutrobje,

Šed šmjercže do nej šytnje.

Naš, Božo, šchituj w kóždy cžaš

Psched šleho ducha mozu;

Še hwojim słowom šwarnuj naš

Psched hrěcha cžemnej nozu.

Kaž Šbóžnik našch, njech wojujmy

A njepscheczela pschewimny

We mozy jeho Duchu.

Duž šupmy na straž šmužicže

Še šchitom wěry w ruzy;

Šóšcht cžeka, woczow, hordosczje

Šso potom šhubi duzy;

Šly njepscheczal naš wopusczči,

Wičr na naš cžecže nješeski

A jandželjo nam služja.

(Š jeho špižow šestajal J. Šapleč, f.)

K. A. Fiedler.

Rutherowe słowa f přenjej šasni.

Boha mēcz, to reka něšchto mēcz, cžemuž ho twoja wutroba zlyle dowēri. To njerēka Boha mēcz, hdyž jeho na šwonkowne waschnje f hubomaj mjenuješ abo f klecženjom a se šwonkownym waschnjom jemu služiš. Twój Bóh je to, na cžož hwoju wutrobu powješnjesch, to, wot cžehož ho wšcheho dobreho nadžijesch a f cžemuž hwoje wušchowanje wofmješch we wšchěch nušach.

Ty njedyrbiš druhich bohow mēcz. To je tak wjele: Dofelž hny ja šam Bóh, dyrbiš na mnje šameho hwoje zlyle dowērenje štajecz a na nikoho drugeho. Šchtož na kublach potriebajsch, teho ho nadžej wote mnje, pytaj jo pola mje. Šdnyž mašch nješbože a nušu tradašch, džerž ho ke mni. Ša chzu cži došč dacž a se wšcheje nušy pomhacz. Šenož njedaj hwojej wutrobje ho na nikoho drugeho powješnjesch.

Někotryžkuli mēni, so ma Boha a wšcheho došč, hdyž ma pjenješ a kubka. Ša to ho wěcže špusczča. Šajki ma tež jeneho Boha. Šle tón mamon reka, kiž je najwšchēdnjšchi pschibóh na semi. Šeho runja ma tež Boha, šchtož ho na to špusczča, so ma dobre darč, šdžekanoscz, mudroscz, móž, ducha, pscheczelstwo a doštojnošč. Šola šajki praweho Boha nima. Šež šchtož chze psches wjele dobrých škutkow hebi Boha špodobneho ščžinicž a Bohu jeho

mišojč tak-rjez wotkupicž, jako by wón pschekupž byl, kiž swoju hnadu darmo njedawa, tón woprawdžite pschibójjstwo čini. Wón so Bohu njedowěri a so jeho lubojče njenadžija, ale kajku pschi šebi šamym pyta. Tehorunja wschitzy, kiž w napschecziwnosčach tu a tam běhaju a wschudze radu a pomoz pytaju, či swoje dowěrjenje na něšto druge hacž na woprawdžiteho Boha staja. Woni k Bohu njeběža, ale wot njeho a psched nim čžekaja a jenož na to myšla, kaš bychu psches šebje šamych swoju naležnosč wotbyli a tola so ja bohobojajnych ludži džerželi a dali džeržecž.

Nětko lohzy srosymiš, šhto a telko ta kaseň žada, mjenujzy žyly čłowštu wutrobu. Teho dla čže naš tón Snjes wot wscheho wotwobrocžicž, šhtož je s wonka njeho, a k šebi čžahnyčž. Pschetož wón je to jenicžke, wěčne kublo. Wón čže prajicž: Šhtož šy přjedy pola šwjatych pytal abo so manonej a hewal dowěrič, teho wscheho so nadžij wote mnje. Džerž mje ja teho, kiž čže či pomhačž a je wschēm kublom tebje bohacže pošypacž.

Tuta wěra, hdyž so wutrobnje Bohu dowěriš, a so wscheho dobreho, hnady a špodobanja wot njeho nadžijješ, njed je w škutkach abo čžerpjenjach, w žiwjenju abo wumrjecžu, w lubojči abo tyschnojči, je woprawdžite dopjeljenje přenjeje kasnje. Wopraschesch so pač, i wotkal drje tajfa wěra pschindže? Wjes dwěla njepschindže s twojich škutkow, ale jenož s Jesuža Šhrystuža. Šhrystuža dyrbiš widžecž, kaš w nim Bóh swoju šmilnosč tebi psched woczi staja a poškieža bjes twojich šajšlužbow, a dyrbiš s tajkeho wobrasa jeho hnady wěru a dowěrjenje do wodacža wschitkich šwojich hrěchow čžerpacž. Wěra dyrbi s Šhrystušoweje krowě, ranow a wumrjecža wukhadžecž, w čžimž widžiš, so je Bóh tebi tak mily, so tež swojeho šyna ja tebje da. Bóh tón Snjes čžyč mi hnady a pschihileny byčž, so ja jemu šajso pschihileny a hnuty budu, so jemu wutrobnje dowěričž.

Kaž je tale kaseň najpřějšča, najwyschjšča, najšějšča, tak je tež jeho škutk najpřějšči, najwyschjšči, najšějšči, s kotrehož wschitke druge škutki wukhadžesa.

Dha nětko maš, kajfa je prawa Boža šlužba, kotraž so Bohu špodoba, kotruž tež pschilasa, mjenujzy, so njebh wutroba žaneho drugeho troschta ani dowěrjenja wjedžala šhiba do njeho.

Jan

abo

Spěwaj a džekaj.

По м е д а н ц ъ к о с а м л о д у ч а с т а р ы ч
wot

A. Kulmana.

(Potracžowanje a škónčjenje.)

6. šta w.

Wodl so, a dži po Božej šchcžezžy,
Čžin šwěru, šhtož ty čžinicž maš,
Dha budže šbože w twojej šhžžy,
Ty Božej' hnady wužiwaš.
Šhtož Bohu wschón so dowěri,
Bóh teho nihdy njepuschči.

Spěwajške 305, 7.

Nasyma bě šajška, Michala bě dawno nimo, dny buchuy pschezo krotšche, nozy pač čžim dlěšche, s polow bě wscho domoj, a šhtomy štejachu bjes ličža. Džed bě w holi swoje džeklo pschestač a so žyle domoj podač, druhdy dujesche tak howriaty šymny wětr, so macž praji, my šym najdlěje bjes šněha byli, šyma so s mozu pschibližuje. Šhtož je džekawy byl, a šebi něšto nahromadžil, tón so njetrejeba šymny bojecž. Šubja a pinza, pschatry a bróžnje šu pokne, drjewo a škanje je pod kólnju, a džakowano Bohu, so je so tak štač.

Nichtó pač njebě nětk na žylym žiwěče wješšči, hacž Jan, so bě k tak dobrym ludžom pschischoč, a so netrebasche wjazy po proščenju šhodžicž. Wón čžinjesch swojej macžeri wscho móžne k woli a pošluchasche nanaj na šlowcžko. Macž bě jemu nowych kochlow naschila, krawž pač hnydom dwoje rubjane šholomy, šufnju a rubjanu mēzu šschil. Ach, to dyrbjeli wy rjane a wješše džecž wobladačž, jako bě wón přěni ras s nowej draštu woblacženy, jeho žyle mjeswocž so šmējšche, jeho ruzy, jeho nošy, jeho žyle čžeko hrajesche a so šadowasche. „Šskhšchisch, Jano, nětk dyrbiš tež do šchule šhodžicž“, džesch nan k njemu, do teho Jan rad lubje šwoli. Šacž dotal njebě wón do šchule pschischoč, dokelž bě pschezo po kraju šhodžicž dyrbjaj, wón tež teho dla nicžo njemóžesch, šedma pišniki šnajesch, čžitanje pač njeindžesch, a pišal hiščeže ženje njebě. Jako wón nětko přěni ras do šchule pschindže a dyrbjesch pschi matych, šchěšč lēt starych hólčatych šedžecž, dha so jemu to njelubješche, a wón by radšcho do wulkeje šchule šhodžil, ale wučer prajesch k njemu: „moje džecž, to so nětk hiščeže njehodži, ale wutru pilnje a šedžbuw prajwe, dha budžesch bóršy nawuknyčž a wschitkich doščahnyčž, potom budžesch tež s wulkimi šhodžicž. To šebi Jan na šedžbu wsja, pschetož jeho bě hańba, so je tak wulki a nicžo njemóže, wón teho dla wuknjesch w šchuli a doma.

Bě pač pola stareho šodana waschne, so šebi kóždu njedželu po wobjedže špěwarške wsachy a šhěrlyšch wušpěwachy, a potom šošak abo tež stary šodan šam s poštilije njedželške předowanje pschecžita, a drush s mērom pschipošluchachy. Druhdy pschindže šejdušchcz Marka, a hdyž bě tam ta, čžitasche wona to předowanje, a to tak s nutrynym waschnyom a je šchwarnym pschikladom, so wschitzy radži na nju pošluchachy, a stary šodan džesch potom k šanej: „hdyž budžesch tež tak derje móž, potom budžesch nam ty čžitacž.“ — A přjedy hacž bě lēto nimo, čžitasche Jan kaž byčž dyrbi, a rosemješche tež, šhtož čžitasche, wón wuknjesch s katechisma, pišasche a liežbowasche tak, so mējachy wschitzy nad nim wješele. Junu pač pschindže Jan jara štruchly se šchule a bě wschón šamyšlenny, tak so so jeho wschitzy praschachy, šhto jemu je. Wón pač džesch, ach hlajče, džemža je nam wučer we šchuli powjedač, so dyrbimy jadrješcha wot jabukow a kruschwow hromadžicž a do šahrodki wošhčž, so bychu šchtomiki s nich narostke. Nětk šym ja telko jabukow k Božemu džěščžu dostač a te šym wschitke šjedl a jadrješcha s nich, te rjane jadrješcha, šym rosmjetač, njeje to k mjeršanju! to mošł šebi jedyn wlošy s hlowy džecž! —

„Čžesch dha šebi ty šchtomiki plahowacž?“ džesch džed.

„Šaj, abo njekmēm dha, džedo?“

„Šmēšch drje, jeno so wěšch, kaš mašch to čžinicž.“

„D, to derje wēm, to šym wschitko w šchuli šhlyšchak, a šhtož hiščeže njewēm, to nawuknu. Šlajče, džedo, tam w šahrodže je prošdne mēštacžko a tu hewal nicžo njeroščže, a tež tu žane wulke šchtomny pódla nješku, tu čžu te jadrješcha byčž, hdy bych jeno žane mēč.

Alle šhto čžesch potom s tymi šchtomikami, hdyž narostu?

Potom čžu je pschekadžowacž do naschjeje šahrody, a psched dworom wonkach na wšy. Nasch knjes wučer mēnjesch, so móže na wšy wjele kop šadowych šchtomow štejecž, a hdyž šebi je wothladamy, tak dołho hacž šu mase, dha móžesa nam potom wulki wužitk pschinješč. Wón je nam šchucžku prajil, ta reča:

Njeje žadny blecžk tak hubjenny,

So by njeroštk šchtomik šadženny,

Šaplacži wschu prózu či,

Se šwojimi plodami.

Jan dosta nětk wot džeda nowy kopacž, motyku a hrabje, so móžesch w šahrodže šwojim šchtomikam kopacž a rycž a potom s hrabjemi runje šhrabacž. Wot nětk njejedžišche Jan žaneho

jabluka ani kruschwy, so by žebí wšchě jadrjeschka njeschował, a wón by jich jara wjele nahromadził, hdy by jemu wuczeř njeprajil, so dyrbi jeno wot tych najlěpschich hromadzić, wot plonow a žamopaschnych kruschwow njedyrbi fhowacž a fheč, te jara nješporje rostu, a nješbu dobre. Jan wošy nětk našymu hrjadku jablukowych, hrjadku pak kruschwowych jadrjeschkow, a wodže je, hdyž mjeršnyč sapocža, i dobrym hnojom. Našeto, wokoło jutrow, sapocžachu fšhadžecž a roscž hacž žo wšchitko pižanjese. To bě wjekele! Sa dvě lěče je pschekadžowasche na druhe hrjadki, te wjetšche wošebje, te mjenišche tež wošebje, a potom na třecze lěto je schčepjesche, wšchitko, kaž bě jemu wuczeř pokasal. Wot jablukow schčepjesche kupjeńki, hanbergarje, kuezjke jabluka, borstofarje a rejnety, wot kruschwow pak dołžnizy, wotwžnizy, jakobnizy, mjedawli a šlutnizy. O, hdyž tele shtomy wulle narostu, džesche Jan, dha smějemy žadu dočez, a ja macžeri kóždy džerit pokny schórzuč natschaju, a wona budže nam žadowu muku waričž! —

Tak miwchju žo dny a jańdžechu lěta pschi pilnej dželawosčzi. Starý Šodan, kiž hižom tehdy starý Šodan rěkajše, jako Jan k nim pschindže, bě nětk hiščeže staršchi a psches wóžom džekal lět. Jurij Šořak bě tež wobstarny, a na pol šta lět žwojeho žiwjenja liečese, a i Janka bě Jan narostl, prawje dušchny a pěkný Jan, a ničto jemu wó wšy hinaf njerěkasche hacž Šořakež Jan, a Šořak žam se žwojeje žonu a starý Šodan žobu wot njeho hinaf njerěčachu, hacž wot žwojeho žyna, a wšchitzy jeho lubowachu, dofelž bě dobrý a pschistojny čłowjek, pilny dželaczeř, a žiwěrný we wšchěch wězach. Jeho prawe mjeno a ród běchu šhoniłi, pschetož wuczeř wo wšy bě na knjesa duchowneho pižal, hdžež bě jeho macž wumrjela, a tón bě wotmolwit, so wón poprawym Jan njerěta, ale Šlorijan. To pak je mjeno, kaž Němzy žwojim džecžom dawaju, pschetož jeho nan bě Němz był, žebí pak žebstni žonu wšak, i nje do Šolskeje wuczahnył, tam pak wumrjel, a žwoju žonu jako wudowu a teho žynka jako maku žhrotku jawostajil. Jeho macž bě žo jara rudžika a fšhorika, i wullej fšhudobu žo domoj wrócžila, ale duzy po pucžu wumrjela. Tole knjes duchowny pižasche. Š tynle woprižmom džesche Šořak k wyschnosčzi, a wojewi jej, so čže tuteho wopuščezeneho hólza sa žwoje džecžo pschijecž, a da žebí wot njeje na to woprižmo festajecž. Jan pak, kotryž i druhim mjenom žo njebe wólacž žlyšchal, pschetož jeho njeboha macž jemu tež hinaf njerěkasche, wošta pschi žwojim snatym mjenje, a wone žo jemu tež lěpje lubjesche, hacž te nowe a zuse, wón teho dla tež nětk, kaž prjedy rěkajše a wošta Šořakež Jan; a to bě wšchitkim prawje. A Šořakež čłowjekaj běšhtaj wopravdže hordaj na žwojeho žyna, pschetož tak dobrý a pěkný žyn hnydom njebe, jako wón, a Šořak žebí wot njeho runje tak myšlesche, kaž prjedy starý Šodan wot Šořaka, so je tutón Jan dobrý hospodar, pilny dželaczeř, rošomny a pobožny čłowjek, tón budže žwoju žiwnosčž derje wobdželacž, a čže na starý džerit fastaracž, so budžesč mōž wjekele žwoje dny pschi nim dokonjecž.

Jan pak tajke myšle žwojeho nana Šořaka njesnajesche, tež žebí njemyšlesche, so by wón to čžinicž čžyl, pschetož hacž bě wón runje jeho sa žyna pschijal, da wšchal jemu tola njetrjebasche žwoju žiwnosčž a samoženje k temu dacž. Był tam wón bě na wšchě sčthyrnacze lět, bě žo prózowal a dželal, wošebje, w šahrodže na žwojich sčhtomach, tych bě ščwarnu licžbu do šahrody nařadžal, tak so w njej nihdže žadny wjazy stejecž njemōžese. A Šořakežy tež hižom wužitł wot nich bjerichu, pschetož šforo sa žyke lěto žadny džerit njesańdže, hdžež njebechu, jeli niz kruschwoweje abo jablukoweje muki, dha tola fšuschenkow, pojedli a Šořakowa njemōžese pschi tym tu dobrotu dočez wufšwalicž, a džesche: to mam nětk w domje jene warjenje wjazy, a njetrjebam žaneho facžinka a žaneje želje k njemu, a je tola dobra, štrowa a žytna jědž; a wšysche teho, sčto mam ja žadu nařusčeneho, kotryž žo

w šymje wari a jě, hdyž žo kafa a rěpy wostudži. Drušy ludžo wo wšy njebechu tak rošomni byli, jako Šořakežy, so bychu žwojim džecžom dowolili sčtomiki plahowacž, a to žami k žwojeje sčtodže, pschetož nětk widžachu, so to žane njewušchne paranje njeje, a so mōža to žamo džecži wobštaracž, hdyž jim staršchi wolu a blecžł w šahrodže k temu dadža, a so psches tajke wužitne dželo džecži lōšcht a lubosčž k dželku a k hospodarjenju doštanu, a žwój čžaž, kiž hewal i běhanjom a i worakawštwom pschecžinja, na tajke wšchnje prawje wužitnje naloža a žwojim staršchim k polěpschkej pomhaja.

Šadowny sčtom je wulki wužitł sa bura, a tak wjele hacž jich do žwojeje šahrody trjeba, dyrbjal žebí jich kóždy žam naplahowacž, njedyrjbal žane pjenjesy sa tute wudawacž. A tajke sčtomny, kiž žebí kóždy na žwojeje žemi žam wotečhujje, žu pschisprawnišche hacž zuse, pschetož wone žu teje ženje šwucžene, roštu teho dla jenač dale. Škupišč pak i zuseho lěpscheho kraja sčtomik, a pschekadžišč jón do hubjeńšcheje semje, dha pola njeho i roscženjom klaza, a wón fhoruje a šteji křpy, husto tež šahinje; kupišč pak i hubjeńšcheho kraja, a řadžišč jón domach do lěpšcheho, dha wón wjekele roscže, ale jara lohzy žo pscherosče, a hdyž žebí pschi tym radžicž njewěšch, dha ma sa dvě abo tři lěta wjelka, a je tak tež k šažnej žmjereži šraly.

Šořakežy mějachu pokny šahrodu wot Žana naplahowaných řadownych sčtomow, a hdyž žo řad radži, na šymu pokny lubju jablukow, kruschwow a řłowkow, a mōžachu žo i dobrej jědžu wofšchewicž. A tak mějesche to hiščeže něčto wo wšy, a sčtoha to? — To bechu Šejdušchkezy, pschetož tak bōrny hacž mějesche Jan sčtomiki wotroscžene, njeřadžese wón jenož domach, ale tež pola Šejdušchkež, a to Šanje k lubosčzi. Šana bě tež narostka, a i teje něhdušcheje pěfneje Šanki bě dušchna hospodarška Šana wotrořka, wōna nješkomdži žanu njedželu k Šořakežom pschifšhadžowacž, a tež dželawy džerit, hdyž nimu džesche, šasta pola Šořakež šahrody a hladašche psches plōt na Janowe sčtomiki. Ludžo žebí to a wono teho dla myšlachu, a hudachu tak a hinaf, ale ničto tola ničžo njewědžese, pschetož Šořakowa njebe fšestaka. Wóžom njedžel do jutrow pak wjedžichu wšchitzy i wěštosčžu, sčtož bechu žebí prjedy myšlili a hudawali, pschetož Šořakež Jan a Šejdušchkež Marja žo na njedželu Šexagejima w žyřkwi šjawnje pschipo-wjedacž dašhtaj a wutoru po šjoch njedželach na to mějesčhtaj wjekele kwaž.

Jurij Šořak džesche: „Dofelž mam tajkeho žyna, kajkičž wjele njeje, dha čžu tež tajki kwaž mēčž a wuhotowacž, kajkičž wo wšy tež wjele njeje byžlo. Žyła wjež bu na kwaž prošena. žuřhod pschi žuřhodže, a bě pola Šejdušchkež a pola Šořakež kwaž dwaj dnež sa žobu. Ščtož pak tōnle kwaž na wēčžne we wšy wopomnjenja hōdne ščžini, bě, so na druhim dnju kwaža řjedu rano, wšchitzy kwažni hoščežo i motyřkami a i kopacžemi na wšy dželachu. Wušzy kopachu a ryjachu, žony pak wodu noschachu, a k čžemu to? — Woni řadowe sčtomiki řadžachu, dwaj rynkaj po žyřej wšy dele, i kōždeje štrony pucža jedny, a wumjetachu pschi pucžu hrjebju. Nawoženja bě te sčtomiki darmo se žwojeje šahrody k temu dač. Wot nětku bu w tej wšy to prawo, so, hdyž žo dwaj ženjesčhtaj, dha dyrbjesčhtaj prjedy k najmjenschemu dwaj řadowaj sčtomikaj řadžicž.

Tak buchju čžile ludžo psches jednotu, pobožnosčž a dželawosčž šbožomni ludžo, a mějachu najlěpschju fšwalbu w žyřej wokolnosčzi, pschetož, hdžež je jednota, pobožnosčž a dželawosčž, tam šly nje-pschecžel pschistup nima, ale je tam lity mēr, pokne šbože a řjane bydlenje. Tak žebí ludžo na žemi njebeža twarja a bydla w nich kaž Bože džecži. Čžesčšli teho dla tajke njebeža na žemi mēčž, dha špěwaj a dželaj! —